

zastupitelského sboru požívali imunity proti trestnímu stíhání pro každý a jakýkoli projev a usnesení tohoto sboru.

Beztrestnosti podle § 6, odst. 1. zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. nelze vyvozovati ani z toho, že projev — uveřejněný pak v tisku — byl odhlasován po předchozí debatě v obecním zastupitelstvu, a že účelem projevu a jeho uveřejnění v tisku bylo, protestovati proti útokům, soukromým žalobcem podniknutým, a působiti tak na občanstvo jaksi uklidňujícím způsobem.

Důvod, proč došlo k uveřejnění protestu v tisku, může s hlediska veřejného zájmu podle § 6, odst. 2 b) a odst. 3. a 4. zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. míti svůj důležitý význam pro posouzení viny obžalovaného; leč beztrestnost pozastaveného tiskového projevu podle § 6, odst. 1. zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. neplyne ještě z té okolnosti, že k němu došlo na základě hlasování v obecním zastupitelstvu. O výkon povinnosti nebo práva jde toliko tehdy, opírá-li se výkon tento o zvláštní zákonný předpis — ať z oboru práva trestního nebo mimotrestního — nebo, není-li takového zvláštního předpisu, lze-li výkon práva nebo povinnosti dovoditi z právního řádu vůbec — viz v tomto směru i úvahy důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona o ochraně cti tisk. 830 a tam na straně 24 uvedené příklady.

Bránili-li se však členové obecního zastupitelstva proti útokům a agitační činnosti soukromého žalobce ve veřejném tisku, nelze v tomto jednání spatřovati výkon práva nebo povinnosti podle § 6, odst. 1. zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., kdyžtě pro takový předpoklad není opory ani v předpisech obecního zřízení, nebo v jiných zákonných předpisech, ani v právním řádu vůbec.

Zemře-li soukromý žalobce po podání zmateční stížnosti, jest ji vyřídití, prohlásila-li osoba k tomu oprávněná (§ 15, odst. 2. zákona o ochr. cti), že trvá při trestním stíhání (§ 15, odst. 3. téhož zákona). — Musí proto ten, kdo setrval při trestním stíhání, nahraditi podle § 390, odst. 1. tr. ř. veškeré náklady trestního řízení a podle § 393, odst. 3. tr. ř. veškeré útraty obhajování, došlo-li ke zprošťujícímu rozsudku.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1936, Zm I 618/36, čís. 5781 Sb. n. s.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost zemřelého soukromého žalobce K. K., přihlížeje k prohlášení podanému jeho bratrem J. K. podle § 15 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., do rozsudku krajského soudu trestního jakožto soudu kmetského v Praze ze dne 15. dubna 1936, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n.

Bratra zemřelého soukromého žalobce uznal nejvyšší soud povinným hraditi náklady trestního řízení a zejména i obžalova-

nému útraty právního zastupování, jichž upravení přenechal soudu první stolice; stížnost žalující strany do výroku o útratách první stolice odkázal na toto rozhodnutí.

Z d ů v o d ů: V souzené věci podal soukromý žalobce K. K. včas ohlášení a provedení zmateční stížnosti. Jak úředně dosvědčeno dopisem krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. prosince 1936, zemřel potom soukromý žalobce dne 12. června 1936, nezanechav jiných k soukromé žalobě podle § 15 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. oprávněných osob, než sourozence, z nichž prohlásil bratr soukromého žalobce J. K. dne 17. června 1936, že trvá při trestním stíhání.

Ježto toto prohlášení věcně i časově vyhovuje podmínkám v § 15 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. stanoveným, bylo s ohledem na ně v trestním řízení pokračovati a zmateční stížnost podanou ještě později zemřelým soukromým žalobcem K. K. vyřídit.

Pokud jde o výrok o útratách, uvádí se toto:

Právo určitých skupin osob, trvati při trestním stíhání, bylo odchýlně od dosavadního zákonodárství (§ 495 tr. z.) nově upraveno § 15, odst. 3. zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Ve příčině otázky útrat neobsahuje tento zákon žádných zvláštních předpisů, jak vysvítá i z § 34, odst. 2. tohoto zákona, kde byla upravena zvláště toliko otázka ručení za útraty, je-li soukromým žalobcem organizace, která není právnickou osobou, nebo periodický tiskopis.

Platí proto pro případ § 15, odst. 3. zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. zřejmě předpisy trestního řádu, které nebyly v tomto směru změněny nebo zrušeny.

Musí tedy soukromý žalobce, jenž setrvá při trestním stíhání, nésti zajisté důsledky tohoto svého projevu a nahraditi podle § 390, odst. 1. tr. ř. veškeré náklady, zejména i podle § 393, odst. 3. tr. ř. veškeré útraty obhajování, došlo-li ke zprošťujícímu výroku (nehledíc k případu § 34, odst. 4. zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., který tu ovšem nepřichází v úvahu).

Pro správnost tohoto stanoviska svědčí i obsah důvodové zprávy (čís. 830/1930), kde se uvádí na str. 27, že »uvedené osoby — rozuměj osoby uvedené v § 15, odst. 1. — n a s t u p u j í v p r á v o z e m ř e l é h o«.

Bylo proto v tomto případě uložiti soukromému žalobci — bratru zemřelého soukromého žalobce K. K. — náhradu všech nákladů, a to netoliko řízení zrušovacího, nýbrž i nákladů trestního řízení vůbec.

Tím pozbývá platnosti i usnesení nalézacího soudu o náhradě útrat řízení první stolice z 15. dubna 1936, jež bylo vydáno za zcela jiných předpokladů, totiž v době, kdy ještě žil původní soukromý žalobce K. K., a které až doposud nenabylo právní moci následkem podané stížnosti a zmateční stížnosti.

Tímto rozhodnutím stala se bezpředmětnou i stížnost podaná žalující stranou do tohoto útratového výroku první stolice.

Srv. rozhodnutí krajského soudu trestního v Praze jako odvolacího pro přestupky uveřejněné v Právniku 1935, str. 397.

Dr. Poláček.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY

První odborový sjezd československých právníků, nákladem Ústředí československých právníků v Praze, 1936, 8°, stran 320, cena Kč 50.—. Ve dnech 26. až 28. září 1936 konal se v Praze první odborový sjezd československých právníků, jehož účelem bylo, aby se sešli všichni právníci, bez rozdílu svého praktického povolání, aby si ujasnili své potřeby a ukázali veřejnosti na význam právníckého stavu. Kniha obsahuje všechny referáty, přednesené nejen na plenárních schůzích, nýbrž i v jednotlivých sekcích, jichž bylo šest: všeobecně právní, soudcovská, advokátská, notářská, právníků ve veřejných službách a právníků v hospodářském životě. Většina těchto referátů je velmi cenným příspěvkem k řešení nejrozličnějších otázek nejen stavovských, nýbrž i otázek našeho veřejného, hospodářského a sociálního života a má trvalý význam. Jest proto jen uvítati, že byla vydána tato kniha, která informuje všechny právníky, kteří se sjezdu nemohli zúčastnit, o projednáváných otázkách a o přijatých resolucích a dává také celé naší veřejnosti možnost, aby seznala, co právníci chtějí nejen se zřetelem k svému stavu, nýbrž hlavně se zřetelem ku prospěchu svého státu.

Dr. Jindřich.

Vzorce ke konkursnímu a vyrovnávacímu řízení. Sestavil JUDr. Heřman Zechner, rada krajského soudu obchodního v Praze. Autor je již řadu let činný jako konkursní a vyrovnací komisař u krajského obchodního soudu v Praze. Měl proto hojnou příležitost nashromáždit bohaté praktické poznatky z tohoto oboru práva. Těchto zkušeností dovedl autor plnou měrou využití při zpracování sbírky vzorců. Látku uloženou ve sbírce rozdělil autor na dvě části: v první části jsou otištěny vzorce ke konkursnímu řízení, druhá část obsahuje vzorce k řízení vyrovnávacímu. Celkem jest tu upraveno 230 vzorců z řízení konkursního a 96 vzorců z řízení vyrovnávacího (v Hartmannově sbírce vzorců k nespornému, konkursnímu a vyrovnávacímu řízení jest celkem upraveno jenom 75 vzorců týkajících se řízení konkursního a vyrovnávacího). Vzorce jsou seskupeny v časovém sledu tak, jak se postupně vyvíjí řízení konkursní nebo vyrovnací. Jsou to nejenom vzorce obsahující příklady soudních rozhodnutí, nýbrž i vzorce různých podání, návrhů, soudních protokolů, soudních dožádání na úřady a pod., krátce jest tu pamatováno na všechny případy, pokud se mohou za konkursního nebo vyrovnávacího řízení vyskytnouti. Tím právě nabývá kniha zvláštního významu pro praktickou potřebu soudců, advokátů, notářů a vůbec všech těch, kteří přijdou ve styk s řízením